

angive, at man ville undgå yderligere kapitalflugt fra Færøerne – næh, begrundet i, som der står talrige gange, at man skulle undgå en debat om disse spørgsmål inden den 18. maj, at man simpelt hen skulle undgå, som der står, »støj« inden den 18. maj 1993.

Så gad vide, hvad der for tiden foregår i ministerierne og i regeringens kontorer, som Folketingets Finansudvalg og Folketinget og offentligheden i øvrigt ikke hører noget som helst om, fordi der er en folkeafstemning den 28. maj i år. Jeg frygter det værste. Og det kan være, at vi om nogle år har fået kastet bedre lys over det moment.

Ellers vil jeg sige, at den danske befolkning jo må andre sig over den debat, der er herinde: Alt imens den er dybt bekymret over store dele af den førte politik, bl.a. på udlændingeområdet, har vi i Folketinget travlt med at diskutere, hvem der sagde hvad og hvorfor tilbage i 1992-93. Og på baggrund af en 2.500 sider lang rapport forsøger man fra alle sider at skyde skylden og ansvaret for det, der er sket, over på andre.

I bund og grund tror vi egentlig i Dansk Folkeparti, at befolkningen er mere optaget af, at politikerne koncentrerer sig om at løse de problemer, vort land har, frem for at bruge så utrolig meget tid på at diskutere, hvad der er sket for år tilbage.

Men desværre er tendensen omsiggribende; det står jo klart. Og måske grunden til det er, at langt størstedelen af Folketinget jo er enigt om stort set alt politisk, både rent indenrigspolitisk, i forhold til EU og i forhold til den resterende omverden, og derfor skal man selvfølgelig finde nogle andre ting at være uenig om og appellere til vælgerne på baggrund af, og her er synder i fortiden naturligvis en god mulighed, og det er nok også derfor, spørgsmålet om moral er blevet så fremherskende.

For da den nuværende regering i starten af 1993 tiltrådte, var det jo netop på baggrund af forløbet i tamilsagen, som satte fokus på spørgsmålet om den tidligere regerings moral, og som gjorde, at den nuværende regering kom til. Og det er da heller ingen tilfældighed, at den første Nyrupregering tiltrådte med en programklæring om at ville skabe »moralens årti«.

Og nu sidder vi så med en Færøesag, der i den grad er moralsk belastende for den nuværende regering, og hvad er det så, vi ser? Jo, vi ser en regering, som med al magt forsøger at skyde

skylden for det, der er sket, over på dels den tidligere regering, dels Den Danske Bank og dels nogle embedsmænd placeret forskellige steder.

Det er efter Dansk Folkepartis opfattelse en forargelig måde, regeringen griber tingene an på. For det, vi mangler i dansk politik, er, at politikerne også tør tage ansvaret for de handlinger, der begås længere nede i systemet, men som jo i bund og grund altid bør være en ledelses ansvar.

Spørgsmålet er nu: Bør Færøesagen vurderes på baggrund af, at der naturligvis også i politik skal være plads til fejl og uheldige håndteringer, eller skal Færøesagen vurderes på baggrund af det moralgrundlag, som den nuværende statsminister og hans regering selv har lagt grunden til ved deres tiltrædelse?

Hvis det sidste er tilfældet – og det må vel egentlig være det rigtige i forhold til den nuværende regering – så er der faktisk ingen tvivl om, at regeringen er særdeles belastet af Færøesagen.

Der er faktisk ingen tvivl om, at regeringen er så belastet i forhold til sin egen tidligere vurdering af, hvilken moral der er nødvendig i dansk politik, at regeringen burde tage konsekvensen eller – for at tale i nutid – bør tage konsekvensen og udskrive et folketingsvalg, hvor befolkningen kan få anledning til at vurdere, om Færøesagen skal have konsekvenser for den nuværende regerings fremtid.

Det ville være et modigt skridt af statsministeren at tage. Men se om statsministeren tør!

Et faktum er det, at såvel statsministeren som finansministeren ifølge beretningen har svigtet på afgørende punkter såvel over for færingerne som over for Folketinget.

Samtidig står det klart, at Finanstilsynet ikke har spillet den rolle, som Finanstilsynet skal i forhold til sit lovgrundlag, og at dette bl.a. skyldes politisk pres dels fra embedsmænd i Finansministeriet og dels – efter vores overbevisning – også fra finansministeren selv.

Det bør naturligvis få konsekvenser både for finansministeren og for Finanstilsynet.

Finansieringsfonden, som jo var Den Danske Banks modpart vedrørende aktiehandel, har efter Dansk Folkepartis opfattelse heller ikke fungeret tilfredsstillende. Alt tyder på, at Finansieringsfonden i højere grad har været en medspiller i Den Danske Banks forsøg på at slippe af med sin moderselskabsforpligtelse end den